

[Brændsted.]

behandling kunne være kommet en samordning af dette lovforslag og andre forslag med lignende sigte. Jeg ville have anset det for meget ønskeligt, om man havde givet tid til, at denne samordning havde fundet sted.

Vi må ikke glemme — og det siger jeg også til hr. Otto Mørch — at der er forfærdelig mange mennesker, der har en retsopfattelse, der gør, at de føler, der ligger noget rigtigt i de tanker og de synspunkter, der ligger i dette lovforslag såvel som i andre af arbejdsmarkedsudvalgets forslag i øjeblikket, og at det ville være en rimelighed, at vi fandt frem til en rigtig formulering og en rigtig beslutning omkring en begrænsning af, hvad et medlemskab kan bruges til.

Jeg tror også, jeg tør sige, at denne opfattelse går langt, langt ind i hr. Otto Mørchs egne kredse og også langt ind i fagforeningernes medlemskreds. Derfor er det beklageligt, at dette spørgsmål altid skal lægges så skarpt op, og at det skal lægges op som noget, der er angreb på nogen. Der er ikke angreb i det, det er simpelt hen imødekomelse af almindelig retsopfattelse og frihed til at vælge, hvad man vil være medlem og ikke medlem af, hvad man vil bruge sit medlemsbidrag til og ikke bruge det til. Derfor synes jeg kun, at denne fanatisme er et udtryk for, at man i virkeligheden er mere tvunget til et forsvar, end man er indstillet på det forkerte i lovforslaget. Jeg kan nemlig ikke tro, at der er en så fantastisk forskel på, hvordan frihedsbegrebet opfattes i en forsamling som det danske parlament.

Vi beklager altså, at der er afgivet betænkning, da vi tror, vi kunne være kommet videre ved at sammenarbejde de forskellige lovforslag af denne karakter. Når den nu er kommet, er det ganske naturligt, at vi må acceptere den situation, at der ikke i denne form er et flertal for det. Vi støtter selvfølgelig forslaget, som er parallelt med vort eget fra for mange år siden, for det er virkelig vor mening, at vi må sikre denne grundlovssikrede frihed til selv at bestemme sine medlemsvilkår, når man organiserer sig.

Til bemærkningerne om udvalgsarbejdet vil jeg for så vidt kun sige, at jeg ser ikke, at der er noget specielt at sætte fingeren på. Vi må indrømme, at det er et vanskeligt stykke udvalgsarbejde, der har virkelig været mange problemer. Jeg synes også, vi

må indrømme, at det er svært at få et opklaringsarbejde på mange punkter. Vi kan bare tage debatten i udvalget, hvor vi kan blive ved at stille spørgsmål: er det eller det eller det med? Derfor synes jeg, det er forslagenes karakter, der altid vil gøre, at behandlingen vil være besværlig.

Jeg vil ikke tro, at der har været nogen bevidst vilje til at ville sinke dette. Jeg mener, det er en accept af arbejdsforholdene i forbindelse med forslag af denne karakter. Vi finder, at lovforslaget godt kan gå til tredje behandling, og vi vil stemme for det.

Ingomar Petersen (RV):

Det radikale venstre er principielt modstander af, at man igennem bidrag i en interesseorganisation kan komme til at støtte politiske partier eller ting, som man egentlig ikke sympatiserer med.

Det foreliggende lovforslag er så dårligt affattet og vil skabe så stor uklarhed, at hvis man vedtog det, som teksten lyder, ville man simpelt hen ikke vide, hvad det var, man havde gjort. Man ville komme i den situation, at det nok blev et stort arbejde for landets domstole at finde ud af, hvad det egentlig var, man havde gjort.

Det radikale venstre kan ikke støtte lovforslaget, som det er. Når hr. Brændsted siger, at han beklager meget, at udvalgsarbejdet skulle afsluttes nu og der skulle skrives betænkning, fordi man måske kunne nå et resultat, så forstår jeg det egentlig ikke rigtig, for den eneste forskel, der er på dette forslag, som fremskridtspartiet herved har skrevet betænkning om, og venstres forslag, er, at i fremskridtspartiets forslag står der partipolitisk virksomhed, og i venstres forslag står der politisk virksomhed. Vi har da haft megen fornøjelse af at diskutere i udvalget, hvordan man egentlig skulle se forskel på disse to ting.

Jeg tror ikke, det er den vej, man skal gå, at man skal stille regler op for, hvem der ikke må give. Man kan da diskutere, om det ikke var meget bedre simpelt hen, hvis man ville dette uvæsen til livs, hvad det jo egentlig er, at få en lov om, at det simpelt hen var forbudt politiske partier at modtage bidrag af nogen som helst, undtagen af enkeltpersoner, og at enkeltpersoners bidrag måske skulle have en eller anden maksimumsstørrelse. Det var da noget, man kunne for-